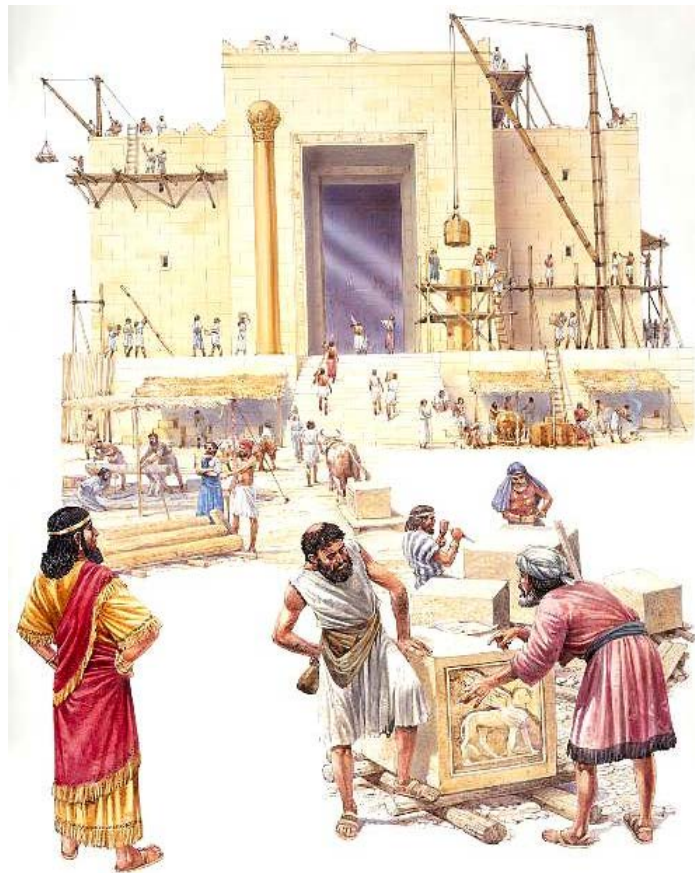

ΜΥΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΕΣ

1^{ος} Συμβολικός Βαθμός

ΜΕΡΙΚΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ και ΑΠΟΨΕΙΣ
 για τους **ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥΣ** του **1^{ου} ΜΕΡΟΥΣ**
 τής **ΕΝΑΡΞΕΩΣ** των **ΕΡΓΑΣΙΩΝ**

ΤΟ “ ΦΩΣ ”

Κάθε φορά, κατά την έναρξη των “ εργασιών ” τής Στοάς, πληροφορούμαστε ό,τι βρισκόμαστε στο ιερό τής σκέψεως και ότι προσερχόμαστε εκεί για να αναζητήσουμε το “ Φως ”. Όσον αφορά για την φύση τού “ Φωτός ” αυτού και για την ωφέλειά του, το τυπικό μας δίνει μία συνοπτική καί επιγραμματική απάντηση, ό,τι :

« πρόκειται για το αιώνιο “ Φως ” το οποίο περιέχει το παν, προς το οποίο το παν τείνει » και ό,τι : « ο σκοπός του “ Φωτός ” αυτού είναι ο συντονισμός τής Δημιουργίας μέσω τής ενωτικής δυνάμεως τής “ Αγάπης ” ».

Κατά την μύηση τού μαθητού, μετά την ολοκλήρωση των περιοδειών, ο μυσούμενος τοποθετείται μεταξύ των δύο στηλών **Β*** και **J*** και ακολουθεί η εξής στιχομυθία :

Σεβ * - Τι ζητείτε υπέρ αυτού αδελφέ **Α'** Επόπτα ;

Α'.Επ * - Το Φώς

Σεβ * - Στην τρίτη κρούση τής σφύρας γεννηθήτω Φώς.

Φυσικά αυτά είναι συμβολικά, διότι εδώ δεν μιλούμε για το φυσικό Φώς τής ημέρας. Πρόκειται για μία “Ουσία” πού εκτείνεται στο άπειρο. Αυτή η “Ουσία” είναι Ουρανός (**J***) και Γη (**B***), δηλαδή ανάλογα με τούς βαθμούς πολικότητάς τής είναι λεπτή ή πυκνή. Είναι η Ουσία πού δημιουργεί ο Θεός πριν από κάθε τι άλλο, όταν λέει :

– Γεννηθήτω Φως –

Ο Ερμής ο Τρισμέγιστος, στον Σμαράγδινο πίνακα, αποκαλεί την Ουσία αυτήν *Τέλεσμα*. Είναι ταυτόχρονα ουσία και κίνηση. Είναι ρευστή και αποτελεί ένα αέναο κραδασμό. Για να μπορούμε να συνεννοούμαστε, ορίζουμε σε πρώτη θεώρηση ως *Συνείδηση* : την ικανότητα τού ανθρώπου να αποκρίνεται στις ποικίλες δονήσεις & κραδασμούς (αισθησιακές – οπτικές – ηχητικές θερμικές κ.α.) από τα διάφορα επίπεδα τής Δημιουργίας.

Είναι λοιπόν πιθανό, πως το όνομα “ Φωτισμένος ”, το οποίο δίνουμε συνήθως στους Μύστες, έχει γενικά παρανοηθεί, επειδή νομίζουμε ότι σημαίνει κάτι το μυστικιστικό, λες και πρόκειται για ανθρώπους πού πιστεύουμε ό,τι η Διάνοιά τους φωτίστηκε από κάποιο θαυματουργό φως. Αλλά “ Φωτισμένος ” αποκαλείται ο γνώστης και συνειδητός χρήστης τού “Φωτός” αυτού, ύστερα από επιτυχή γνώση τής φύσεως και τού χειρισμού

των τεσσάρων στοιχείων τής γής - τού αέρος - τού ύδατος και τού πυρός τών περιουσιών τής μύσεως. Τα στοιχεία αυτά δεν είναι στην πραγματικότητα τού φυσικού τύπου πού όλοι είμαστε συνηθισμένοι, αλλά είναι ΝΟΜΟΙ - ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ, και όχι φυσικά πράγματα !

ΟΛΕΣ ΟΙ ΜΟΡΦΕΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΣΥΝΔΙΑΣΜΟΙ ΤΩΝ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ,

ΠΕΡΑΝ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΚΑΜΙΑ ΑΛΛΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΤΟ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΕΝΟ ΣΥΜΠΑΝ !!!

Τα τέσσερα στοιχεία είναι δονητικές καταστάσεις, και αποτελούν τις εκφράσεις στο Κοσμικό επίπεδο τού Μεγάλου Παράγοντα τού Πρωταρχικού “ **Φωτός** ”, ο οποίος οφείλεται στην αδιάλειπτη “Δράση” – “ Διείσδυση ” τού **Πνεύματος** “ μέσα ” στην **Ύλη**. Πράγματι, επειδή η **Ύλη** και το **Πνεύμα** είναι εκ διαμέτρου αντίθετα, για να συνεργαστούν, πρέπει να υπάρχει μιά τρίτη κατάσταση πού να μην είναι ούτε **Ύλη** ούτε **Πνεύμα**, και ωστόσο να συλλαμβάνει και τα δύο και να τα μετατρέπει σε κάτι το καινούργιο και διαφορετικό. Το τρίτο αυτό στοιχείο είναι ο παράγων τού “ **Φωτός** ”, και το καινούργιο και διαφορετικό είναι η **Πραγματικότητα**. Σύμφωνα λοιπόν με την Μυητική παράδοση, ο κύριος λόγος τής ύπαρξης τού ενωτικού αυτού παράγοντα τού “ **Φωτός** ”, είναι :

- *Να ενεργεί επάνω στην Ύλη και στο Πνεύμα ώστε να τα πραγματώσει .*

Έτσι “ πνευματοποιεί ” την ύλη και “ υλοποιεί ” το Πνεύμα ³ -

Στην μυητική ορολογία, κατά γενική παραδοχή, τον ενωτικό αυτό παράγοντα τού “ **Φωτός** ” τον συναντούμε με διάφορα ονόματα, όπως : **Πεμπουσία, Ουροβόρο Όφι, Τέλεσμα, Ψυχή του Κόσμου, Αστρικό Φως, Παγκόσμιο Ενωτικό Δυναμικό Πεδίο** ή και **Αιθέρα**, όχι όμως βέβαια όπως τον θεωρεί ή τον ορίζει ή ενδεχομένως τον απορρίπτει μέρος τής επιστημονικής κοινότητας. Ένας άλλος εξίσου σημαντικός λόγος τής ύπαρξεως τού ενωτικού αυτού παράγοντα τού “ **Φωτός** ”, είναι :

- *Η μύχια (δηλαδή με κρυφό τρόπο) ένωση όλων των όντων τής*

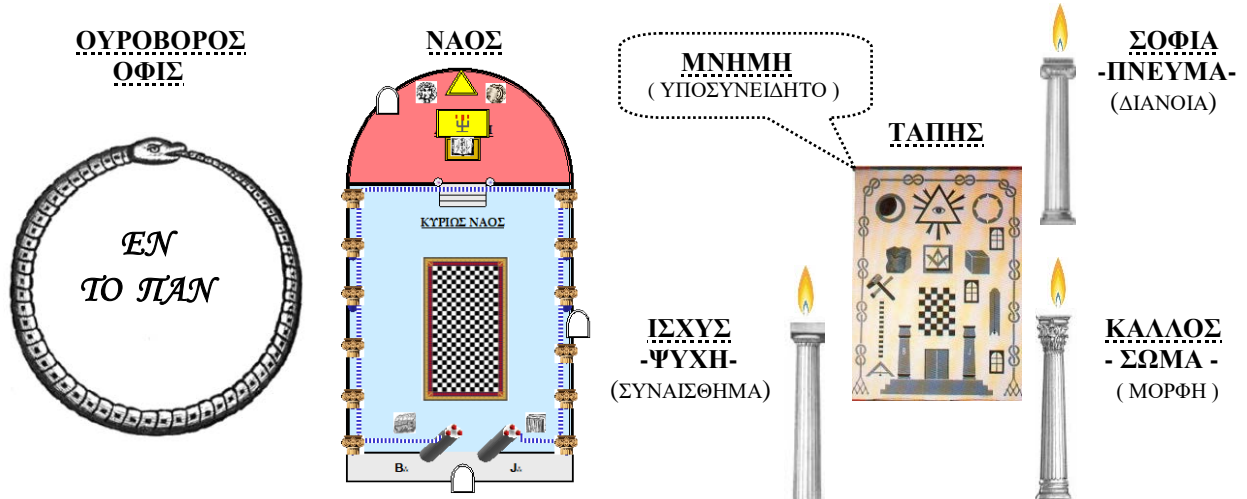
Δημιουργίας μεταξύ τους και συγχρόνως με τον Δημιουργό τους -

Διαβάζουμε στην διδασκαλία τού τυπικού τού μαθητή :

*“ Η Στοά είναι, ως είπον, εικών τού Σύμπαντος ” **

* Ο Φλάβιος Ιώσηπος γράφει : « Η παρουσία ενός εκάστου αντικειμένου εν τω Ναώ , δικαιολογείται εκ τού ότι όλα αναφέρονται εις τον Κόσμον και είναι σύμβολα αυτού ». Ο Φίλων ο Ιουδαίος προσθέτει : « Είναι ευνόητο ότι κατά την οικοδομή ενός Ιερού εκ μέρους ανθρωπίνων χειρών προς δόξαν του Πατρός και Κυρίου ,όλα τα συνιστώντα αυτό στοιχεία να χρησιμοποιήθηκαν κατ’ αναλογία προς εκείνα τα οποία μεταχειρίσθηκε ο Δημιουργός όταν έπλασε το Παν (Ιουδαίων Αρχαιότητες ΙΙΙ 7,7 και Βίος Μωυσέως ΙΙΙ,6).

Η λέξη Στοά, στην διεθνή ορολογία Lodge, προέρχεται από την Σανσκριτική λέξη *loga* ή *loka* ⁶ πού σημαίνει Κόσμος. Κόσμος, από το ρήμα κοσμώ – στολίζω. Ο Τεκτ * Ναός λοιπόν αναπαριστά συμβολικά την Δημιουργία, τον Μακρόκοσμο. Αναλογικά όμως συμβολίζει και την εικόνα τού ανθρώπου σαν Μικροκόσμου. Σύμφωνα με την ανωτέρω διδασκαλία τού τυπικού τού μαθητή, ο Ιερός τάπης στο μέσον τού δαπέδου θεωρείται σαν το σύμβολο τής μνήμης τού ανθρώπου, είναι δε πανομοιότυπος με τον Τεκτονικό Ναό, καθώς περιέχει όλα τα σύμβολα του.

Ίσως λοιπόν διαφαίνεται ό,τι μικροκοσμικά ο βαθύτερος συμβολισμός τής έναρξης των εργασιών, είναι η διαδικασία δόμησης τών διαφόρων υποστάσεων ή σωμάτων τού ανθρώπου, γιά να μπορέσει να ενσαρκωθεί στο Κοσμικό επίπεδο ως ένα *Εγώ*. Η δόμηση αυτή ολοκληρώνεται στο 2^ο μέρος τής έναρξης τών εργασιών, με την αφή των τριών ελασσόνων Φώτων, συμβόλων τής τριαδικής συστάσεως τού ανθρώπου. Ο σκοπός αυτής τής εισόδου στον Κόσμο (*ενσάρκωση*) είναι η γνώση και ενσυνείδητη χρήση των “ *εκφράσεων* ” ή των “ *ακτίνων* ” τού “ *Φωτός* ” πού προανέφερα. Στη συνέχεια, μας αποκαλύπτεται η μέθοδος να προσεγγίσουμε, όχι το “ *Φως* ”, αλλά τις “ *ακτίνες* ” του, δηλαδή τούς διαφόρους τρόπους με τούς οποίους εκδηλώνεται στην κοσμική Δημιουργία (σαν κάθε είδους μορφής ενέργεια, όπως : η ενέργεια τής σκέψεως, η ενέργεια τού συναισθήματος, η ζωτικότητα-αιθερικότητα, ο ηλεκτρισμός, ο μαγνητισμός, οι ποικίλες κοσμικές ακτινοβολίες, η παχυλή ύλη, κ.λ.π.). Η μεθοδολογία πού υποδεικνύει το τυπικό, αναλύεται σε τρία επί μέρους τμήματα :

- 1^ο. Στην παρατήρηση τής *Φύσεως* και στην μελέτη των *Φαινομένων*.
- 2^ο. Στην κάθοδο στο βάθος τής *Συνειδήσεως*.
- 3^ο. Στην εναρμόνιση τού ανθρώπου με τον *Παγκόσμιο Ρυθμό*.

ΜΕΡΙΚΕΣ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΔΙΕΥΚΡΙΝΗΣΕΙΣ & ΟΡΙΣΜΟΙ

Είναι προφανές ότι υπάρχει ο κόσμος τού ΕΙΝΑΙ (ο $M^*A^*T^*Σ^*$, η ΖΩΗ, ή το Πρωταρχικό Αίτιο) , και ο κόσμος ού ΥΠΑΡΧΩ , δηλαδή το Κοσμικό επίπεδο. Πέραν όμως από το Κοσμικό επίπεδο φαίνεται ότι υπάρχει ο Πνευματικός Κόσμος. Εννοούμε τον κόσμο των Ιδεών, των Αιτίων και των Νόμων τής Δημιουργίας. Τα πάντα στο Πάν - δηλαδή στον Πνευματικό, στον Υλικό κόσμο και στους άλλους Κόσμους – είναι Ιδέες και εκφράσεις Ιδεών. Οι Ιδέες γίνονται εικόνες στον νοητικό κόσμο και καταλήγουν σαν αποτέλεσμα ως Μορφές στον υλικό κόσμο. Εάν τολμούσαμε - όχι ασφαλώς να ορίσουμε τον $M^*A^*T^*Σ^*$, αλλά να προσπαθήσουμε να περιγράψουμε μία όψη Του - θα μπορούσαμε να πούμε ότι από μία άποψη :

« Είναι η Μονάδα μέσα στην Οποία υπάρχουν, κατά τρόπο μη διακεκριμένο, οι άπειρες και ανόμοιες Ιδέες »

Τί είναι όμως οι Ιδέες ;

Θα λέγαμε και πάλι ,χρησιμοποιώντας με επιφύλαξη τα ατελή νοήματα που παρέχουν οι λέξεις , ότι είναι το “ **Περιεχόμενο** ” τής “ **Υπερσυνειδήσεως** ” του $M^*A^*T^*Σ^*$.

Και τί είναι Νόμος ;

– *Νόμος είναι ρεύμα δυνάμεως πού μεταφέρει (μέσω τού Παγκοσμίου ενωτικού παράγοντα τού “Φωτός” ή τής Παγκοσμίου Ψυχής) την Βούληση τού $M^*A^*T^*Σ^*$, την οποία συνεχώς και αδιαλείπτως μετατρέπει σε Έργο –*
Λέμε συνήθως ό,τι ο κάθε άνθρωπος έχει εμπνεύσεις (εμπνέω = *εμβάλλω διά πνοής*).

- Η έμπνευση είναι η αιφνίδια γένεση μιάς ιδέας στην

Συνείδηση μας χωρίς την παρεμβολή τής Βουλήσεως -

Η έμπνευση δεν είναι ακόμη μιά σκέψη αλλά μιά λάμψη πού δεν έχει πάρει ακόμη σχήμα και μορφή, την οποία ο άνθρωπος σταδιακά μορφοποιεί με “ νοητικό υλικό ”. Αυτή ακριβώς η διαδικασία - το ρεύμα - μεταφοράς τής Ιδέας από την ανεκδήλωτη, αφηρημένη κατάσταση στην εκδηλωμένη κ συγκεκριμένη κατάσταση, είναι ο **Νόμος**. Ο άνθρωπος επίσης είναι μία Θεία προέκταση, πού έχει και αυτή άπειρες εκφράσεις, άπειρες όψεις. Γιά αυτό και όλοι οι άνθρωποι - τού παρελθόντος, τού παρόντος και τού μέλλοντος - θα πρέπει να νοηθούν σαν διαφορετικές εκφράσεις τής μίας και μόνης ιδέας (ή είδους) “ Άνθρωπος ”. Η Θεία αυτή έκφραση προεκτεινόμενη και διερχόμενη μέσω τού Νόμου τής Ιδέας “ Άνθρωπος ”, οντοποιείται στην συνέχεια στο Πνευματικό

επίπεδο σαν ΨΥΧΗ Ζώσα. Στα επόμενα στάδια της συμβολικής αυτής “ καθόδου ”, η ΨΥΧΗ επενδύεται ουσιαστικά επενδύματα (δηλαδή σώματα – δερμάτινους χιτώνες ή περιζώματα ⁷), ώστε να μπορέσει μέσω αυτών να εκφρασθεί μέσα στην “ Φύση ”.

Τώρα , τι εννοούμε με τον όρο “ **Φύση** ” ;

Ασφαλώς εννοούμε τον κόσμο που υποπίπτει στις αισθήσεις μας . Πρόκειται δηλαδή για το αισθητό μέρος της Δημιουργίας. Παρατηρώντας την Δημιουργία γύρω μας, σε πρώτη προσέγγιση διαπιστώνουμε την ύπαρξη τριών πραγμάτων :

Νόμων - Μορφών - Φαινομένων.

Στην “ **Φύση** ”, οι μορφές αφ' ενός εμφανίζονται , αφ' ετέρου συντηρούνται.

Στην συνέχεια οι μορφές μεταμορφώνονται ή φαινομενικά καταστρέφονται.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι υπάρχουν :

1^{ον} . Νόμοι Δημιουργοί

2^{ον} . Νόμοι Συντηρητές τής Δημιουργίας

3^{ον} . Νόμοι μεταμορφωτικοί (ή ο « καταστρεπτικός παράγων »)

Το αποτέλεσμα τής δράσεως των μεν Δημιουργών νόμων (Σοφία) είναι η εμφάνιση των **Μορφών**, των δε συντηρητών νόμων (Αγάπη) είναι τα **Φαινόμενα** .

Η θέση των δύο στηλών **B*** και **J***, στον πρόναο, φανερώνει ό,τι όλες οι εκδηλώσεις πραγματοποιούνται πρώτα μέσω διαχωρισμού και κατόπιν μέσω ένωσης (κόρυμβος).

Τα πάντα φαίνεται να αποχωρίζονται από τον Θεό κατά την διάρκεια τής διαδικασίας τής ατομικοποίησης. Μετά από κάποιο χρονικό διάστημα αρχίζει η επιστροφή.

Έτσι κάθε ανάπτυξη είναι κυκλική ή ρυθμική. Η πρόοδος είναι το αποτέλεσμα αυτής τής διπλής λειτουργίας. Τίποτε δεν μπορεί να εκδηλωθεί παρά μόνο μέσα-και από την αντίθεση . Με μία λέξη ο ανταγωνισμός είναι το μέσον με το οποίο πραγματοποιείται κάθε εκδήλωση, και τα διάφορα αντίθετα είναι απλά η διπλή όψη τής ενότητας.

Ρυθμός σημαίνει την εναλλαγή κινήσεων κατά ίσα χρονικά διαστήματα, ή διαστήματα πού έχουν αναλογία μεταξύ των, και γενικώς τάξη και αρμονία.

Μέσα από την λειτουργία τού νόμου τών αντιθέτων, όπως αυτός εκφράζεται ως Ρυθμός, μπορεί να γίνει δυνατή η όλο και περισσότερο τέλεια εφαρμογή όλων των δραστηριοτήτων τής Φύσεως. Το αποτέλεσμα είναι ότι η αρμονία έρχεται μέσα από την αντιπαράθεση, η Τάξη μέσα από το χάος (η γνωστή μας φράση **Ordo ab Chao**).

- Ο Παγκόσμιος Ρυθμός, είναι το Θείο Σχέδιο τής Αρμονικής πορείας των πάντων μέσα στην Δημιουργία σύμφωνα με το οποίο :
- Όλα τα αντίθετα συνεργαζόμενα εξελίσσονται με την βοήθεια του ενωτικού παράγοντα τού “ Φωτός ” (Θυσανωτός κόρυμβος), και τείνουν προς το “ Αιώνιο Φως ” στα πλαίσια τής Αποκαταστάσεως - Επανόδου των πάντων -

Ας εξετάσουμε λοιπόν ξεχωριστά το κάθε ένα από τα τρία επί μέρους τμήματα, πού μας υποδεικνύει η μεθοδολογία τού τυπικού για την αναζήτηση τού “ Φωτός ”.

Η ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΗ τής ΦΥΣΕΩΣ και η ΜΕΛΕΤΗ των ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

Τι εννοούμε όμως, από μυητικής πλευράς, λέγοντας ότι παρατηρούμε την Φύση και μελετούμε τα Φαινόμενα ; Μήπως κάτι παρόμοιο με την μέθοδο πού χρησιμοποιεί η ορθόδοξη επιστήμη, όπου μέσα απ’ την έρευνα, την παρατήρηση και το πείραμα, μέσω καταλλήλων συσκευών, καταγράφει και χρησιμοποιεί τούς νόμους από τούς οποίους διέπεται η υλική ή αισθητή, ας πούμε, Δημιουργία ;

Παρατηρώ, σημαίνει εξετάζω επισταμένα δηλαδή με προσοχή. Η παρατήρηση αυτή γίνεται κατ’ αρχήν με την χρήση των πέντε αισθήσεων καθώς και των νοητικών μας αρετών, χωρίς την μεσολάβηση των τεχνητών οργάνων πού μας παρέχει η επιστήμη. Ένα σύμβολο, ιδίως παραδοσιακά μυητικό, είναι το Χρυσό Κλειδί πού ανοίγει την πόρτα σε Θείες Αλήθειες. Ο Ερμής ο Τρισμέγιστος, μέγας Μύσθης τής αρχαιότητας, μιλώντας συμβολικά στους μαθητές του πριν από έξη χιλιάδες χρόνια περίπου, έλεγε :

« Ό,τι είναι επάνω είναι όπως ό,τι είναι κάτω και ό,τι είναι κάτω είναι όπως ό,τι είναι επάνω προς επιτέλεσιν των θαυμάσιων τού ενός μόνου Πράγματος Πατήρ του είναι ο Ήλιος , μήτηρ του η Σελήνη ... Πατήρ τού παντός είναι το Τέλεσμα ... »

Ο μυστικός λοιπόν λόγος των Αιτίων και αποτελεσμάτων εκείνου πού είναι " επάνω " είναι όπως ο μυστικός λόγος των αιτίων και αποτελεσμάτων εκείνου πού είναι " κάτω ". Το αισθητό - ορατό είναι παρόμοιο προς το μη αισθητό - αόρατο. Αυτό είναι το κλειδί τού μυστικού λόγου τών αιτίων και των αποτελεσμάτων, η δε προσπάθεια τού μαθητή έγκειται στο να βρεί με το Κλειδί αυτό το άγνωστο, έχοντας ως αφετηρία το γνωστό. Προσέχοντας τί υπάρχει και τί συμβαίνει γύρω μας και βρίσκοντας την σκοπιμότητά τους, ανακαλύπτουμε τον *Λόγο* (*απολεσθέντα κατά την Τεκτ* ορολογία*) πού συνδέει την Μορφή και τα Φαινόμενα ως αποτέλεσμα, με τον Θεό ως Δημιουργό Αιτία ...

Κατ' αρχήν, η έννοια τής παραπάνω προτάσεως μας φαίνεται σκοτεινή.

Σε Εμάς όμως εναπόκειται να αποδείξουμε, διά τής αναλύσεως και τής λογικής, την ακρίβεια αυτής τής προτάσεως.

Αφήνουμε λοιπόν την θεωρία στην άκρη, και συνεχίζουμε ένα αναλυτικό παράδειγμα τής εφαρμογής τού Κλειδιού αυτού, μέσα από το οποίο με την βοήθεια των ορισμών και διευκρινήσεων πού δώσαμε μπορούμε να κάνουμε τέσσερις απλές διαπιστώσεις :

1^η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Αν προσέξουμε λίγο τα όντα και τα αντικείμενα γύρω μας θα διαπιστώσουμε ό,τι :

- *Το κάθε τι πού υπάρχει στην Φυσική Δημιουργία , είναι διαφορετικό από το άλλο -*

Αναρίθμητοι οι άνθρωποι πού κατοικούν και πού υπήρξαν κάτοικοι τού πλανήτη μας.

Και όμως κανένας δεν μπορεί να βεβαιώσει ότι συνάντησε δύο ανθρώπους πού να είναι απολύτως όμοιοι. Πάντοτε υπάρχει κάτι πού τούς διακρίνει μεταξύ τους.

Η ίδια ανομοιότης, η ίδια διαφορά, παρατηρείται σε όλα τα δημιουργήματα τής φύσεως, και είτε είναι έμψυχα είτε είναι άψυχα. Πάντα έχουν κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό !

Η *Ανομοιότητα* λοιπόν αποτελεί ένα φαινόμενο γενικό, χωρίς καμία εξαίρεση !

Όμως, κάτι το οποίο επαναλαμβάνεται και διαιωνίζεται εξακολουθητικά, και εμφανίζεται σε όλες τις εκδηλώσεις τής Φύσεως και τού ανθρώπου, δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα τύχης ή συμπτώσεως και η διάνοια μας αναγνωρίζει ότι πρόκειται περί νόμου !

Όπως είπαμε, ο Νόμος είναι το μέσον, ο μεταφορέας, πού υλοποιεί τις Θείες Θελήσεις.

2^η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Όταν λέμε « *ανθρώπινο όν* », ως πρώτη προσέγγιση, εννοούμε ασφαλώς κάποια μορφή πού εμφανίζεται μέσα στον υλικό κόσμο και ως τέτοια κατέχει ένα δικό της υλικό σώμα. Το υλικό σώμα, με τις πέντε αισθήσεις του, δίνει την δυνατότητα στον άνθρωπο να

παρατηρήσει τον υλικό εαυτό του, να αντιληφτεί τον υλικό κόσμο και να συναλλαγεί με το περιβάλλον του. Πέραν όμως από το υλικό σώμα, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται ότι έχει και συναισθήματα, όπως για παράδειγμα χαράς, λύπης, ενθουσιασμού, απογοητεύσεως, συμπαθείας, αντιπαθείας, μελαγχολίας, αγάπης, μίσους κ.ά.

Τέλος, ο άνθρωπος αντιλαμβάνεται τον εαυτό του να συλλαμβάνει ιδέες, να τις επεξεργάζεται με την σκέψη του και να καταλήγει σε νοήματα, λειτουργώντας έτσι μέσα σε ένα τρίτο ας πούμε «χώρο», διαφορετικό από τούς δύο προηγούμενους ως προς την φύση και την λειτουργία του, στο *Πνεύμα* του ή στην *Διάνοια* του.

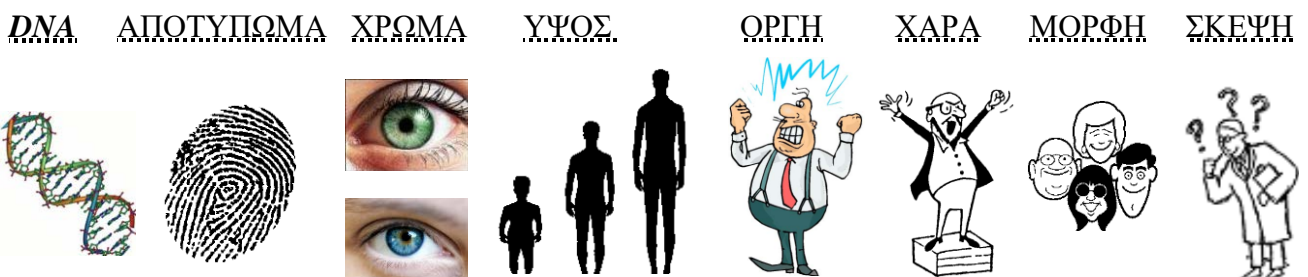
Μελετώντας λοιπόν εμάς τους ίδιους, καθώς και τούς συνανθρώπους γύρω μας - ως **Φαινόμενα**-οδηγούμαστε σε κάποιες κοινές διαπιστώσεις. Διαπιστώνουμε δηλαδή ότι : ο κάθε άνθρωπος είναι ένα συγκρότημα τριών (3^{ov}) διακεκριμένων Αρχών :

- 1^{ov}. Τού Πνεύματος ή Διάνοιας, με το οποίο ο άνθρωπος νοεί – σκέπτεται.
- 2^{ov}. Τής ψυχής (ή ορθότερα ψυχικού σώματος), με την οποία συναισθάνεται.
- 3^{ov}. Τού υλικού σώματος, με το οποίο αντιλαμβάνεται τον υλικό κόσμο και κινείται και ενεργεί σε αυτόν.

Οι τρεις αυτοί παράγοντες : ο υλικός, ο ψυχικός και ο διανοητικός, αν και ως φύσεις διαφέρουν ριζικά μεταξύ τους - εν τούτοις συνευρίσκονται σε μία θαυμαστή αλληλοεξάρτηση, εμφανίζοντας μία αρμονική σύνθεση, την μορφή « *Άνθρωπος* ».

3^η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

- 1^{ov}. Ο κάθε άνθρωπος, μας γίνεται αντιληπτός μέσα στις άλλες υπάρξεις και αντικείμενα τής δημιουργίας, μέσω των εκδηλώσεων του, και τής φύσεως ή τού τρόπου εκφράσεως των εκδηλώσεων αυτών, δηλαδή μέσω των *Φαινομένων* τής ζωής.
- 2^{ov}. Ο κάθε άνθρωπος επίσης έχει αναρίθμητες εκδηλώσεις, μπορούμε όμως να τις κατατάξουμε σε ένα **σύνολο** τριών κατηγοριών, τόσο μέσα του όσο και προς το περιβάλλον, το οποίο αποκαλούμε **Προσωπικότητα** ή κοινώς **Χαρακτήρα**.

σχήμα 1

Παρατηρώντας τις τρεις αυτές κατηγορίες εκδηλώσεων ενός ανθρώπου διαπιστώνουμε ότι τις διακρίνουν ορισμένα χαρακτηριστικά, τα οποία δεν συναντώνται σε κανένα άλλο άνθρωπο – όπως βλέπουμε και στο σχήμα 1 :

- ▶ Έχουμε λοιπόν ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τού σώματος, τα οποία συνθέτουν την υλική προσωπικότητα (π.χ. ανάστημα, ιδιοσυγκρασία, χρώμα, δακτυλικά αποτυπώματα κλπ).
- ▶ Έχουμε ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τής ψυχής (π. χ. ευαισθησία), τα οποία συνθέτουν την ψυχική προσωπικότητα. Αν και όλοι οι άνθρωποι αγαπούν ή μισούν, αν χαίρονται ή λυπούνται, εν τούτοις κάθε ένας έχει και τον ιδιαίτερο τρόπο που εκδηλώνει την αγάπη του, το μίσος, την χαρά, λύπη κ.λ.π. Και ο ιδιαίτερος αυτός τρόπος τής εκδηλώσεως των διάφορων αισθημάτων του είναι ακριβώς εκείνος πού προσδίδει τον τελείως ιδιαίτερο χαρακτήρα στην ψυχική του προσωπικότητα .
- ▶ Έχουμε και τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τής διανοίας, (π.χ. ταχύτητα ή βραδύτητα τής σκέψεως κ.λ.π). Άλλος είναι θετικός ή ιδεολόγος, υλιστής ή ιδεαλιστής ή παρατηρητής πού βγάζει συμπεράσματα ανάλογα με το τι βλέπει ή αισθάνεται.

Τέλος υπάρχουν άνθρωποι σώφρονες, ανόητοι, έξυπνοι ηλίθιοι κ.λ.π.

Όλα αυτά συνθέτουν την πνευματική ή διανοητική προσωπικότητα τού ανθρώπου.

Γιά τα εν λόγω χαρακτηριστικά δεν ευθύνεται ο άνθρωπος, είναι η « προίκα » του με την οποία ήλθε στον Κόσμο. Είναι αντανάκλασεις τής Ιδέας την οποία πρόκειται να εκφράσει ο συγκεκριμένος άνθρωπος. Αφού λοιπόν αυτά δεν είναι αποτέλεσμα της συμβολής τού ανθρωπίνου όντος, αποτελούν κάτι το φυσικό, κάτι εκ Φύσεως.

Οι παρατηρήσεις λοιπόν και η μελέτη μας επί των εκδηλώσεων των ανθρώπων – ως Φαινομένων – οι οποίες έγιναν αποκλειστικά με τις δικές μας νοητικές αρετές, και χωρίς την μεσολάβηση επιστημονικών θεωριών και οργάνων, μας οδηγούν σε μία πρώτη επαλήθευση τού Νόμου τής Ανομοιότητας, και στο συμπέρασμα, ό,τι :

- Το σύνολο των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών τού ανθρώπου κατά - το σώμα , την ψυχή και το πνεύμα - αποτελούν την φυσική προσωπικότητά του.

Η προσωπικότητα αυτή είναι μοναδική σε κάθε άνθρωπο και ανάμοια με την προσωπικότητα των άλλων ανθρώπων -

Όμως γεννιέται αμέσως το ερώτημα !

Ποιός είναι ο βαθύτερος σκοπός πού εξυπηρετεί ο Νόμος τής Ανομοιότητας ;

4^η ΔΙΑΠΙΣΤΩΣΗ

Γνωρίζουμε τι είναι η Δύναμη. Δύναμη είναι κάθε “ μέσον ” πού παράγει « έργο », δηλαδή “ φαινόμενα ”, τα οποία είναι υλοποίηση Θείας Βουλήσεως μέσω των Νόμων. Από την Φυσική γνωρίζουμε ότι αν σε ένα υλικό σημείο εφαρμόσουμε δύο ή περισσότερες ίσες και ενάντιες δυνάμεις, αυτές άλληλο-εξουδετερώνονται και το σημείο αυτό θα παραμείνει αιωνίως σε αδράνεια, οσοδήποτε και αν αυξηθεί η ένταση τους.

$$\Delta_1 = \Delta_2 \quad \Delta_1 \begin{array}{c} \text{→} \\ \text{→} \\ \text{→} \end{array} \bullet \begin{array}{c} \text{←} \\ \text{←} \\ \text{←} \end{array} \Delta_2 \quad \Delta_1 < \Delta_2 \quad \Delta_1 \begin{array}{c} \text{→} \\ \text{→} \\ \text{→} \end{array} \bullet \begin{array}{c} \text{←} \\ \text{←} \\ \text{←} \end{array} \Delta_2$$

Η ανισότης των δυνάμεων πού δρουν στην ύλη επιτρέπει την εξακολουθητική κίνηση τής και την συναλλαγή των διάφορων τής ιδιοτήτων ώστε να μορφολογούνται οι άπειρες σε αριθμό ορατές ή αόρατες μορφές. Αυτό έκανε τον Πυθαγόρα να αναφωνήσει :

« Αεί ο Θεός γεωμετρεί »

Όταν όμως λέμε “ ανισότης των δυνάμεων ”, εννοούμε κατά βάθος “ανομοιότητα των Δυνάμεων”. Είναι φανερό δε ότι η ζωή τής φύσεως οφείλεται μεν στην κίνηση, αλλά ότι η κίνηση αυτή οφείλεται η επιτυγχάνεται χάρη στην ανομοιότητα των δυνάμεων. Ας φαντασθούμε προς στιγμή όλους τούς ανθρώπους όμοιους, δηλαδή να σκέπτονται και να αισθάνονται με τον ίδιο τρόπο, να έχουν τις ίδιες ορέξεις και επιθυμίες και την ίδια απολύτως γνώμη σε όλα τα ζητήματα πού θα μπορούσαν να πέσουν στην αντίληψή τους. Το αποτέλεσμα είναι φανερό. Παντού θα βασίλευε η ψυχική και πνευματική στασιμότητα, μια γενική ισορροπία πού θα εμπόδιζε κάθε συναλλαγή και κάθε κίνηση και τελικά θα οδηγούσε στον πνευματικό και ψυχικό μαρασμό τής ανθρωπότητας. Ο άνθρωπος όμως γνωρίζει ενδόμυχα, ότι για να επιβιώσει, οφείλει να αλληλοσυμπληρωθεί. Η ανομοιότητα είναι ο βαθύτερος λόγος πού ο άνθρωπος, ήδη από την άγρια κατάσταση, προσπαθεί να ζήσει σε κοινωνία. Η ανομοιότητα, η οποία διέπει όλους εν γένει τους ανθρώπους και στις πίο ελάχιστες εκδηλώσεις τους, επιτρέπει την από αμνημονεύτων χρόνων συναλλαγή μεταξύ τους, τόσο από άποψη φυσική όσο και από ψυχική και πνευματική, στην οποία συναλλαγή οφείλεται κάθε πρόοδος και κάθε καλό αποτέλεσμα για το οποίο ο άνθρωπος δικαίως υπερηφανεύεται. Συνεπώς :

- Η Ανομοιότητα είναι Θείος Νόμος πού έχει σαν σκοπό την διά τής αντιθέσεως και συνεργασίας των διαφόρων μερών ενός συνόλου επίτευξη τής συνολικής αρμονίας και συνεπώς την όσον το δυνατόν τελειότερη εκδήλωση οποιασδήποτε μορφής ζωής στην Δημιουργία –

Ο ίδιος ο ανθρώπινος οργανισμός με τα ποικίλα και διαφορετικά, αλλά αρμονικά συνεργαζόμενα όργανα, είναι ένα τέλειο παράδειγμα τής αντικειμενικής έκφρασης τής λειτουργίας τού Νόμου τής Ανομοιότητας. Η κατανόηση τού μηχανισμού λειτουργίας τού Νόμου αυτού, με στόχο την εφαρμογή του μεταξύ τών ανθρώπων, αποτελεί τον θεμέλιο λίθο γιά την ύπαρξη τής *Παγκοσμίου Αδελφότητας*.

Εδώ βρίσκεται και η πραγματική έννοια τού παρεξηγημένου όρου « *Αλληλεγγύη* ».

Ο όρος αυτός από άγνοια ή σκόπιμα έχει παρερμηνευτεί στην αμύητη κοινωνία.

Διότι πολλοί πιστεύουν με αφορμή τα άρθρα II & IV του Καταστατικού Χάρτου τού Τεκτονισμού, όπου εμφανίζονται οι όροι “ *Αλληλεγγύη* ” και “ *Αδελφοσύνη* ”, ότι έχουν τεθεί εκεί σαν ένα άλλοθι γιά να δικαιολογήσουν και να καλύψουν τούς βαθύτερους σκοπούς των τεκτόνων, δηλαδή την αλληλοϋποστήριξη γιά την προώθηση τών επαγγελματικών ή κοινωνικών επιδιώξεων τους στην κοινωνία.

Όμως, ο Νόμος αυτός ήταν ανέκαθεν γνωστός σε όλα τα παραδοσιακά μυητικά συστήματα, τα οποία υιοθέτησαν ως βασική των αρχή την ύπαρξη τής αδελφότητας.

Από τον νόμο αυτό πηγάζουν όλες οι αρχές τής Δημοκρατίας, και εξ αιτίας αυτού ο Τεκτονισμός καταδικάζει τα απολυταρχικά καθεστώτα τα οποία προσπαθούν να ομαδοποιήσουν τα άτομα και να καταπνίξουν την ελεύθερη διάνοηση.

Εύκολα διαπιστώνουμε ό,τι τα τρία στοιχεία τού Νόμου τής Ανομοιότητας είναι :

α. Η Διαφορετικότητα των Θείων Ιδεών

β. Η Τάση γιά συνεργασία

γ. Η Τάξη στην συνεργασία

Οι διαφορετικές, ανόμοιες Ιδέες - εκφράσεις τού Θεού έχουν την τάση τής μεταξύ τους συνεργασίας (μέσω τού ενωτικού παράγοντα τού Φωτός ή Αγάπης), η οποία φέρει την μία ιδέα κοντά στην άλλη και τις προσδίδει την κατάσταση τής Ενότητας.

Η τάξη είναι η χρυσή τομή τής συνεργασίας δύο ή περισσότερων (διαφορετικών) όντων, ιδεών ή ανθρώπων. Καθορίζει ό,τι η προσφορά κάθε ανόμοιας Αρετής θα είναι ανάλογη τού μέτρου τής ανάγκης - ούτε καθ' υπερβολή, ούτε κατά στέρηση.

Εάν δεν υπήρχε η τάξη δεν θα μπορούσε να ρυθμισθεί η συνεργασία. Και εάν δεν υπήρχε συνεργασία, θα ήταν άχρηστος ο διαφορισμός, δηλαδή η διαφορετικότητα.

Αποτέλεσμα των τριών συνιστωσών τής Ανομοιότητας είναι η – *ΑΡΜΟΝΙΑ* –

Ο Τεκτονισμός είναι ένα παράδειγμα συνεργασίας και τάξεως μέσα από την διαφορετικότητα .

Ο ΒΑΘΜΟΣ (το Βάθος) ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

Ο άνθρωπος τού κόσμου αυτού νοείται ότι έχει δύο « πρόσωπα ». Το ένα αφορά την Θεία του κατασκευή, ως έκφραση μίας Θείας Ιδέας. Με το άλλο του « πρόσωπο », ο άνθρωπος στρέφεται προς την εξωτερικότητα, φροντίζοντας να βιώσει και να αξιοποιήσει στον εξωτερικό κόσμο την προσωπικότητα του, αυτή την προικοδότηση πού τού δώρισε ο Θεός.

Παρατηρώντας τον εαυτό του και αξιοποιώντας τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του (τις αρετές και ικανότητές του), ο άνθρωπος έχει ως **Καθήκον** να μεριμνήσει να καταστεί Αιώνιο Πνευματικό Όν, φθάνοντας στο τέρμα τού προορισμού του.

Ο άνθρωπος όταν ενσαρκώνεται στο κοσμικό επίπεδο δεν γνωρίζει ακόμη τίποτε, δεν έχει καμία αντίληψη τής Αλήθειας, αλλ' ούτε και έχει αντίληψη τής πηγής του και τού προορισμού του. Δεν έχει δηλαδή καμία συνείδηση. Εδώ, στον κόσμο, αρχίζει σιγά - σιγά να αποκτά βαθμό συνειδήσεως. Σιγά-σιγά, μέσα από την πάλη του ανάμεσα στο ψεύδος και στην Αλήθεια, προχωρεί και - αναλόγως τών προσπαθειών του και των συνθηκών στις οποίες ζεί - αρχίζει να αποκτά κάποια αντίληψη τής Αλήθειας.

Ο βαθμός αυτός τής αντιλήψεως τής Αλήθειας είναι μεταβλητός - λέμε ότι έχει βάθος. Αλλάζει μέσα στα πλαίσια τού χρόνου καθώς συντελείται η τελείωση τού ανθρώπου. Αυτή η διαφορά αντιλήψεως παίζει ρόλο στην Προσωπικότητα τού ανθρώπου - όχι βέβαια στην φυσική προσωπικότητα αλλά σε εκείνο πού θα ονομάσουμε « **Κτίσμα ενσυνείδητο** » (δηλαδή το περιεχόμενο τής συνειδήσεως) και το οποίο αναφαίνεται καθώς ο άνθρωπος, δια των προσπαθειών τής τελειώσεώς του, αποκτά την Συνείδηση. Λέγοντας ότι ο άνθρωπος “αποκτά” συνείδηση, δεν εννοούμε ό,τι οικειοποιείται κάτι, όπως π.χ. την γνώση, αλλά ότι δημιουργεί στον εαυτό του την κατάσταση εκείνη πού τού επιτρέπει να εισδύει, να αντιλαμβάνεται και να ταυτίζεται , σε κάποιον βαθμό, με την Αλήθεια. Η Συνείδηση είναι μιά κατάσταση η οποία, λόγω ομοιογενείας τού ανθρώπου με την Θεία Φύση, τού επιτρέπει να αποκτά κάποια αντίληψη τής αληθείας τού Θεού και να μετέχει τού Θείου Υπερσυνειδήτου. Συνεπώς :

“ Συνείδηση , γιά τον άνθρωπο , είναι εκείνη η κατάσταση του , η οποία τού επιτρέπει την αντίληψη τής Αληθείας, την συμμετοχή του σε αυτήν και την βίωσή του σε αυτήν ”

Με άλλα Λόγια :

“ **Συνείδηση** είναι ο βαθμός συμμετοχής τού ανθρώπου στο **Θείο Υπερσυνείδητο** ”

Ο βαθμός συμμετοχής τής συνειδήσεως τού ανθρώπου στο Θείο Υπερσυνείδητο ,
μας δίδει το περιεχόμενο τής εννοίας τής φράσεως τού τυπικού τού μαθητή :

« *Εναρμονίζομαι με τον Παγκόσμιο Ρυθμό* ».

Όταν ο άνθρωπος καταλήξει να δημιουργήσει πλήρως την προσωπικότητά του, τότε παύει να βρίσκεται υπό την επίδραση τής διαιρέσεως. Η ενσυνείδητη ατομικότητά του καταλήγει στο λεγόμενο Απρόσωπο. Στην κατάσταση αυτήν δεν υπάρχει η αντίληψη τού « Εγώ , ο τάδε », αλλά η αντίληψη τού « Εμείς, οι πάντες, **οι Αδελφοί** » !

Εκείνος ο οποίος δημιούργησε μία τέτοια προσωπικότητα, συνειδητή και εν πνεύματι, αποτελεί κατά κάποιο τρόπο ένα « Θείο Κύτταρο », ένα Όν σε κατάσταση Θεώσεως. Το εν λόγω Όν δεν διαχωρίζει τον εαυτό του από τα άλλα Όντα, κατανοεί, βιώνει και εφαρμόζει πλήρως τον Ιδέα - Νόμο τής αδελφότητας στα πλαίσια τής ανομοιότητας. Είναι ένα Όν τής Θείας πολλαπλότητας αλλά εντεταγμένο στην Μονάδα.

Δεν υφίσταται πλέον η αντίληψη τού διηρημένου και απομονωμένου εαυτού.

Η δυνατότητα επιτεύξεως τού απροσώπου, στα πλαίσια μιάς *Παγκοσμίου αδελφότητας* είναι ο τελικός στόχος κάθε μνήσεως. Το επίτευγμα αυτό αποτελεί τα εχέγγυα τής ζωής τού “ μέλλοντος Αιώνας ”, (Ακακία), δηλαδή μιάς μορφής ζωής πού βρίσκεται

Εκτός των ορίων τής σχετικότητας !

Ιόλαος

